
Modrý deník

Když jsem dozpívala, strýček Nir zatleskal pěstěnými ručkama a jeho úsměv se rozšířil. „Batuk, to bylo krásné. A teď si stoupní a zazpívej mi to znovu...“, prosím.“ Ani jsem se nepohnula, zvuky noční ulice jako by v tom tichu sílily. Strýček se přestal usmívat a znovu naléhal: „Stoupní si a zpívej, Batuk.“ Jeho hlas byl tichý, ale já jsem se v duchu třásla. Nešlo ho neposlechnout.

Stoupla jsem si na posteli a zazpívala svou písničku znovu. V posledním refrénu mi selhal hlas. Když jsem dozpívala, podíval se na mě a usmál se. „No tak, nemáš se čeho bát. Pojď sem a sedni si strýčkovi na klín.“ Doufala jsem, že to, co řekl, zmizí, když to budu ignorovat (podobně jsem řešila matčiny rozkazy). Jenže jeho rozkaz visel ve vzduchu, a tak jsem udělala tři váhavé kroky přes postel a usadila se strýčku Nirovi na klíně. Mé nohy spočívaly na jeho a visely přes okraj postele. Strýček mě sevřel v náručí, osahával mé tělo a přitáhl si mě k prsům. Dýchal mi do vlasů. Z očí se mi začaly kutálet slzy a stékaly mi na krásné sáří. Pak povolil stisk a začal mi ze stran masírovat hrudník, nahoru a dolů, jako když leštíte nábytek. Šeptal mi do ucha: „Vidíš, že nemáš proč plakat. Jsem něžný jako koťátko.“ Cítila jsem jeho horký dech. „Moc krásně zpíváš,“ řekl, ruce zepředu na mých prsou, po nichž dál přejížděl nahoru dolů. Začal mi hladit stehna, shora a ze stran. Zůstala jsem jako ochromená. Čím víc mě hladil, tím větší hrůza mě jímala.

Pod jeho dotekem jsem černala, jako když na papír vylijete sklenici inkoustu. Ta černota se mi rozlila po těle a vsákla se do mě. No tak, dotkni se mě! A teď sundej ruce z mé kůže a podívej se. Podívej! Vidíš skvrnu od inkoustu! Jen si zkus mě smýt! Ne, na to budeš potřebovat mnohem víc vody. Jsem navždycky v rýhách tvých prstů.

Křičím, škrábu ho a kopu. Stařena mě přispěchá podržet. Popadne mě za zápěstí a přitiskne je k posteli. Má sílu, baba. Strýček Nir mě chytí za zmítající se kotníky (párkrát jsem ho koplá do vraního hrudníku), roztáhne mi nohy a zaboří mezi ně své tělo. Nemůžu ho odkopnout. Stařena vytahuje z kapsy pruhy bílé látky, svazuje mi zápěstí a přivazuje je k pelesti postele.

Další kus látky mi strčí do pusy, abych přestala vrískat a kousat. Pokouším se ji kousnout do prstu, když mi cpe roubík do pusy. Dusí mě, až se dávím. Stará mě udeří do tváře. Strýček Nir se zasměje a řekne: „No ne, ty máš ale sílu. To bude větší legrace, než jsem doufal.“ Škubu hlavou, jelikož to je to jediné, čím se můžu bránit. Stařena mě znovu a znovu fackuje přes tváře, až strýček Nir řekne: „To stačí..., už ji mám. A teď uvidíme, co v ní je.“

Uplyne chvíle ticha. Dívá se na mě, oči se mu lesknou a pak do mě vniká. Za pár sekund cítím, jak z něj stříká černý inkoust a proudí do mé králičí tlamičky. Proniká mi celým tělem – cítím to. Jeho černota mě celou prostupuje.

Beru své oči a obracím je do nitra. Je to jako sledovat vlnu narážející do říčního břehu. Protékají mnou černé proudy a já vidím, jak mé světlo temní. V tom souboji jsem vyplývala tolik energie, že už nekladu žádný odpor. Vidím, jak mnou kaskádovitě proudí černé vlny. Vidím, jak se tvoří černé tůně. Hledám, kde se schovat, ale není kam. Podívám se do svých ledvin – černo. Putuji do břicha – černo. I má hlava je černá. Vyskočím na nohy – ničemné nohy, které mě nechaly na holičkách – ty hloupé ochromené tyčky – jsou černé. Sjedou k rukám – ano, drápaly, ale vlastně to bylo objetí – jsou černé. Mé pulzující srdce pumpuje černotu hloub a hloub, nese ji v sobě každá krvinka. Nenechal mi žádnou možnost, kam se uchýlit. Cokoli najdu, každý kout i cesta, je zalité černotou. Ale pak spatřím svou spásu.

Všechna slova jsou vytesaná z černoty. Když vezmete všechna slova napsaná na světě a vmáčknete je do hrnku, co dostanete? Hrněk plný černoty, z níž slova vycházejí a do níž vcházejí. Možná si myslíme, že nám slovo, které slyšíme nebo píšeme, patří, ale není tomu tak, slova jsou jen půjčená. Slova mohou být mladá a skotačivá jako děti a mohou stárnout jako lidé. Stejně jako mrtví lidé se slova nakonec vrátí do černoty, z níž vzešla.

Podívám se tedy do svého nitra a poskládám se ze slov. Vezmu slova, která jsou mými myšlenkami a sny, a schovám je za temný stín mé ledviny. Zmáčknu svou potřebu lásky do slov a ukryji si ji jako kapku černoty vedle jater (než ji budu potřebovat, bude tam v bezpečí). Přepisuji poezii života do slov a opatrně ji zasouvám mezi šlachy a svaly tak, aby ji nenašel. Ze slov radosti a smutku (jsou stejná) stavím pyramidu a tu si strkám pod kůži, abych ji mohla nahmatat, až budu potřebovat vědět, kde jsou mé pocity. Ze vzpomínek sestavuji gramofonovou desku plnou slov a tu zasouvám do škvíry v mé hlavě. Mám v sobě spoustu místa, aby ve mně mohla

žit všechna slova světa, jsou tu vítána. Možná mi vzal mé světlo a uhasil je, ale teď se ve mně může skrývat armáda slabik, rytmů a zvuků. Vy vidíte jen černou dutinu vyplňující drobnou dívku, ale věřte mi, ta slova tam jsou, živá a připravená.

Čas sladkých úsměvů a konejšivých slov pominul. Nir mě od sebe odstrčí. Má našedlou kůži a jeho úsměv je tentam. Poškrábala jsem ho na obličejí a na zádech. Na stehnech má krev (mou?). Mám v sobě jeho tekutinu, stéká mi po levém stehně. Vzduch z ulice mě laská po těle a vysouší jeho pot, který na mně ulpěl. Zavřu oči, ruce pořád spoutané bílou látkou, a poroučím své síle, aby mu sebrala duši a zabila ho.

Nir vstává a bere si ručník, který mu stará podává. Odchází z ložnice s bílým ručníkem omotaným kolem beder. On ani stařena to nevidí, ale halí jej tuhý, těžký hnědý plášť, který mu splývá z ramenou. Jako malý chlapec tento plášť, který mu dali do vínku rodiče, snadno unesl. Teď, když je z něj špatný muž, se pod jeho vahou sotva hýbe. Zářivost světla mu je odepřena, takže se navždy musí pohybovat ve tmě.

Ležela jsem bez hnutí. Nemohla jsem se hýbat ani myslet. Necítila jsem bolest ani smutek, jen vyčerpání.

Stařena se za pár minut vrátila a řekla: „Ještě se nemůžeš vykoupat, protože je tam tvůj strýček. Ale až bude hotov, vykoupeš se a pak budeš spát.“ Vyndala mi z úst roubík a rozvázala mi ruce. Na zápěstí mi tam, kde byla svázaná, zůstal červený pruh, ale já jsem nic necítila. Sedla si na dřevěnou židli vedle mé postele.

Nic jsem neříkala. Nehýbala jsem se, protože jsem svým hloupým nohám odmítala poručit, aby něco dělaly. A najednou se stařena dotkla mých vlasů. Odtáhla jsem se, ale spíš překvapením. Znovu jsem uslyšela zvuky z ulice a napjatě jsem se do nich zaposlouchala, jako by to byla hudba. Ztratila jsem pojem o čase a už dávno mi přestaly téct slzy. Nemyslela jsem na matku ani na otce a nemyslela jsem na domov. Úpěnlivě jsem se snažila nemyslet na nic. Po chvíli jsem zvedla oči na stařenu. Zadívala jsem se na ni a malou chvíli mi připadala krásná. Ale jen okamžik. Upírala prázdný pohled z okna a nevnímala, že ji pozoruji. Z očí se jí kutálely slzy, jedna za druhou. Tvář měla bez výrazu a nevydala ani hlásek. Dívala se z okna a tiše plakala. Víc-krát už se mě dotknout nepokusila.

Čas plynul, až konečně stařena přerušila vzdálené zvuky nočního provozu. „Vstávej, musíš se umýt.“ Pokusila jsem se vstát. Sárí i spodní prádlo ze mě Nir strhal, takže jsem stála na zemi nahá. Stařena mi dala bílý ručník. Doširoka jsem se rozkročila, protože jsem nevěřila svým nohám a měla jsem bolesti. Pomalu jsem se potácela za stařenou do koupelny. Nevšimla jsem si, že krvácím z králičí tlamičky a nechávám za sebou rudou stopu.

Místnost s vanou byla zapařená a na zemi bylo mokro. Vlezla jsem do prázdné vany a neušlo mi, že je ještě teplá od předchozí koupele. Sklonila jsem hlavu a uviděla jsem, že se mi mezi stehny na dně bílé vany dělá loužička krve. Já i stařena jsme ji pozorovaly, ale žádná z nás nic neřekla, jen jsme sledovaly, jak roste. Stařena pustila vodu a ta loužičku odplavila – na dně vany, která se pomalu napouštěla, po ní zůstala jen světlounká růžová skvrna.

Chvíli jsem ležela v horké vodě. Stařena mě nepopoháněla, nemyla mě ani na mě nemluvila, a tentokrát se koupel obešla bez vonných olejů. Z vany jsem se dostala s vypětím sil, protože jsem téměř o všechny přišla. Stařena mě zabalila do ručníku a vrátily jsme se do ložnice. Všimla jsem si, že kamennou podlahu poskvrnily kapky krve.

Padla jsem na postel a vylezla jsem nahoru na polštář. Stařena za sebou na odchodu zamkla. Pak už jsem ji nikdy neviděla.

Okna byla otevřená a já cítila pachy ulice. Naštěstí se ten muž nedotkl mého polštáře. Zabořila jsem do něj hlavu. Jediné, co jsem při usínání cítila, bylo bělidlo, ve kterém polštář prali.